

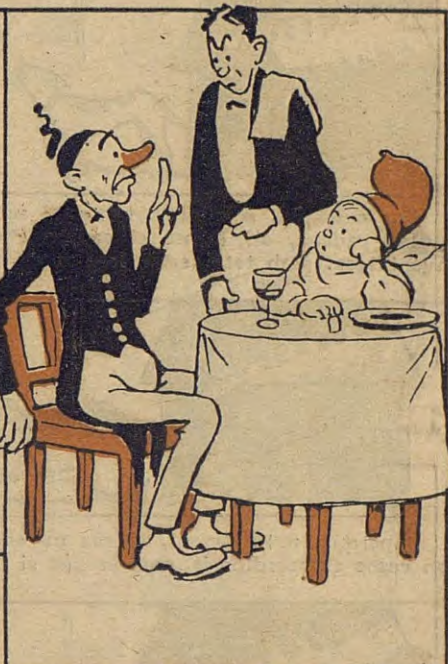
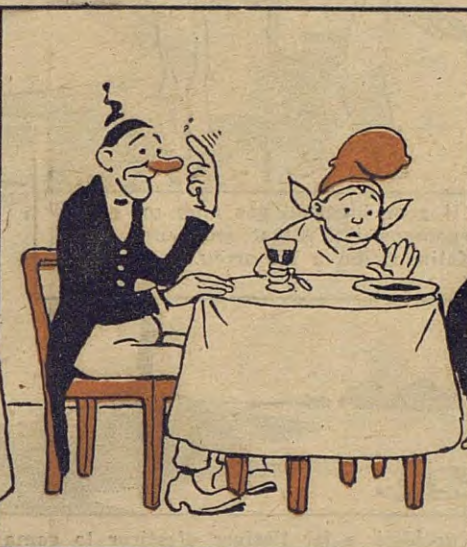
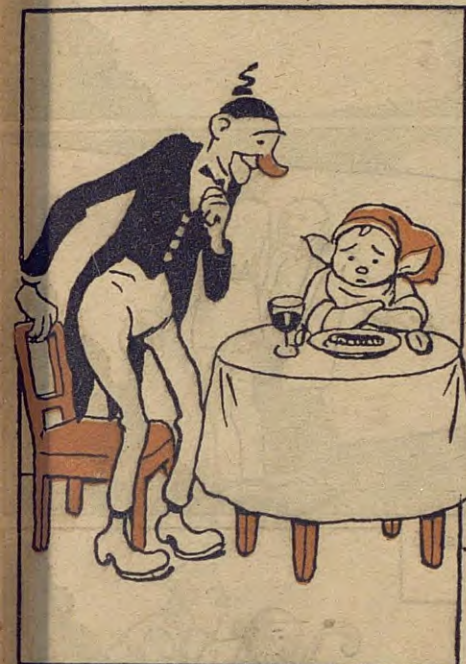

VIROLET

NOI BELLUGADIS I ALEGRE — QUE NO S'ESTA MAI QUIET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

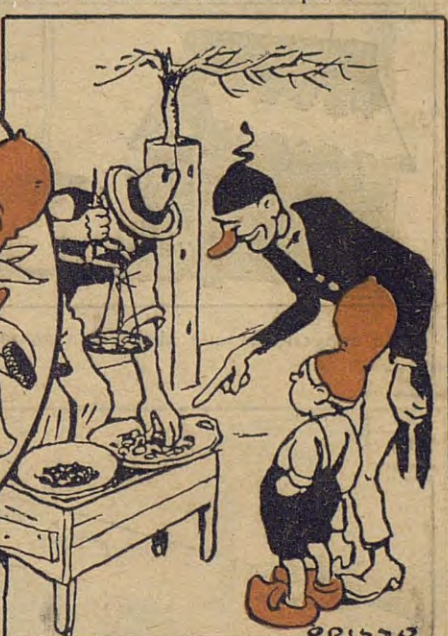
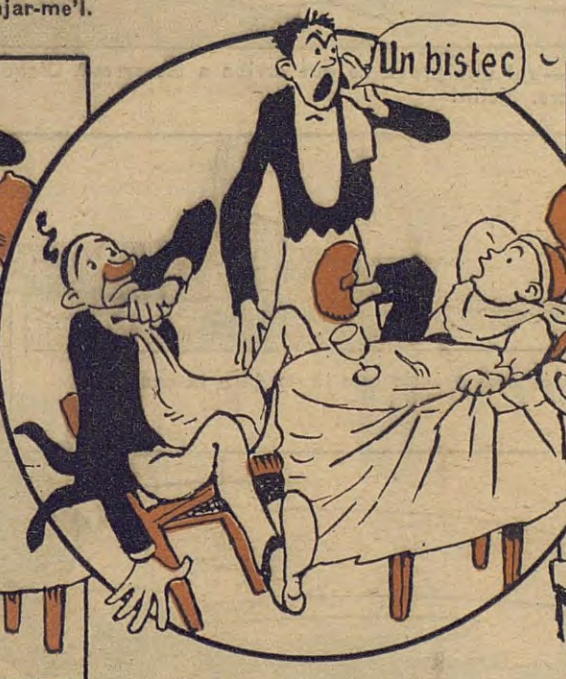
TERCERA AVENTURA D'EN VIROLET

—Es que no has sabut demanar-lo. Cal conèixer com jo el tarannà de les fondes. Has d'explicar bé al mosso el que desitges, perquè no és possible que t'endevisi el pensament. Ara veuràs... Mosso!

—Escolti i fixi's bé: jo vull un bistec de filet de dos travessos de dit de gruix i que estigui tres minuts a les graelles amb foc molt viu. A més a més, que sigui tallat de la part millor del filet. Ho té entès? De la millor part!

—Què et passa, Patufet? Estàs pansit com una gallina mullada.
—Es que he demanat un bistec mig cru mig cuit i me l'han portat tan cremat que no puc arribar a menjar-me'l.

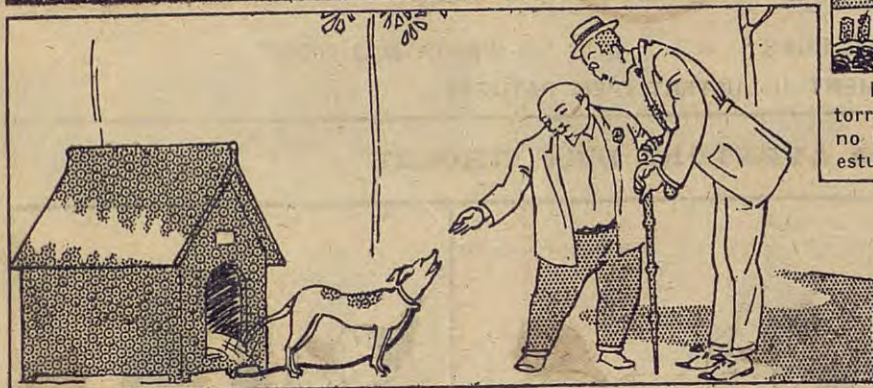
—Esperi's... també li diu al cuiner que vull el meu bistec ben presentat, amb escarxofetes i cebes tendres al voltant i endemés...

El mosso, girant-se cap a la cuina, amoïnat:—Un bistec!

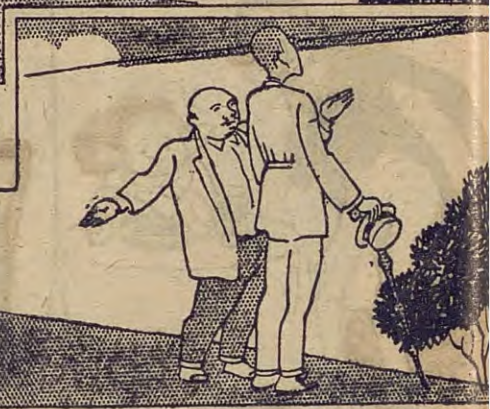
I els hi van portar tan escarrancit i pelat que van haver de comprar cacaus i avellanes torrades per a fer-se passar la gana.

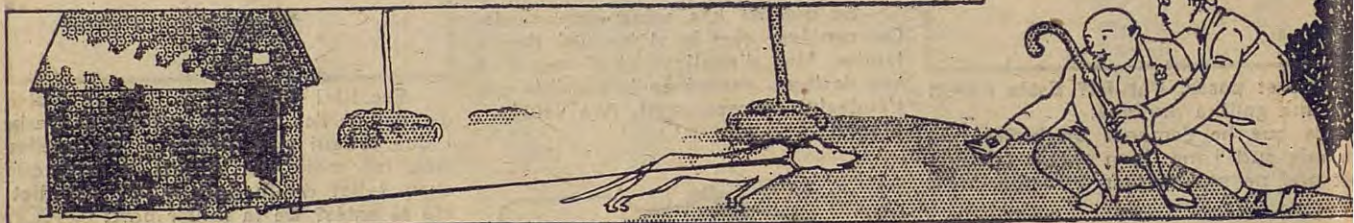
El senyor Plegamans té una torre; però no és una torre com les altres, no. Una torre genial. En ella no hi trobaríeu ni un sol detall vulgar. Tot hi ha estat estudiat i resolt a la perfecció.

Per exemple: A qualsevol mortal se li acut lligar el gos amb un cordill o una cadena, oi? Doncs el senyor Plegamans l'ha lligat amb una goma! Avantatges: amb tot i estar fermat el Xelin arriba a tot arreu...

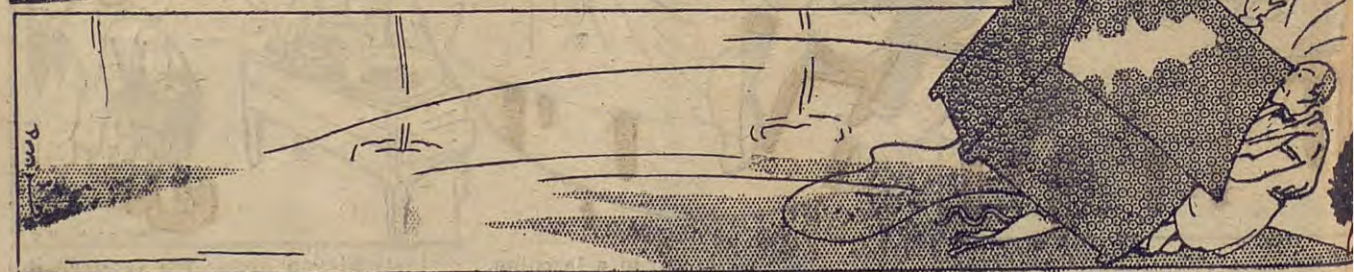
...perquè, naturalment, el gos no es decidirà a fer l'esforç d'estirar la goma sinó en casos extraordinaris, com és ara si un lladregot saltés la tanca del jardí.

—Vol una prova de que arriba a tot arreu? D'aquí estant li oferiré un sucre. Té sucre. Xelin!

—Es convenç de que això de la goma és més pràctic que la corda o la cadena?

—Convençut!—anava a dir l'amic; però no va tenir temps.

L'ASE METGE

El metge de Viladalls no tenia gaire bona fama. No l'anaven a cercar sinó en cas d'extrema necessitat.

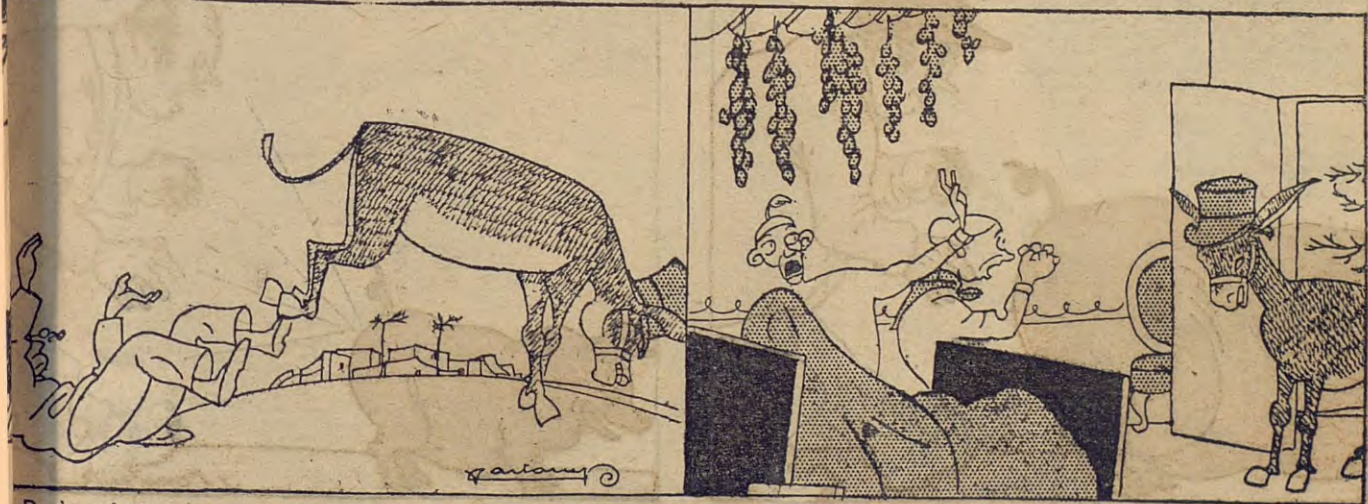
Si aquest es presentava, l'home desfermava un ruquet que tenia, i, després de guarnir-lo, hi pujava a cavall i es dirigia al «lloc de l'ocurrència».

Perquè és ço que ell deia: «Un representant de la Ciència no és cas que agi a peu». Però un dia l'«auto» se li spantà...

...i començà a córrer a tota màquina, sense que el pobre doctor, torbat, trobés la manivela de frenar.

Fora de si, se li acut encasquetar-li el barret per tal de tancar-li el ulls, amb la qual cosa podria fer-lo deturar.

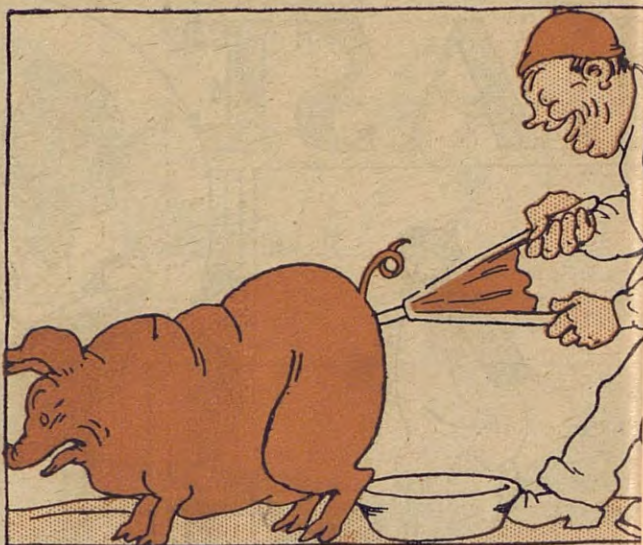

Però, cal; tan bon punt l'ase es veu amb barret de copa, arribat el dia de les reivindicacions animals i «presidint» del seu amo se'n va solet cap a veure el malalt.

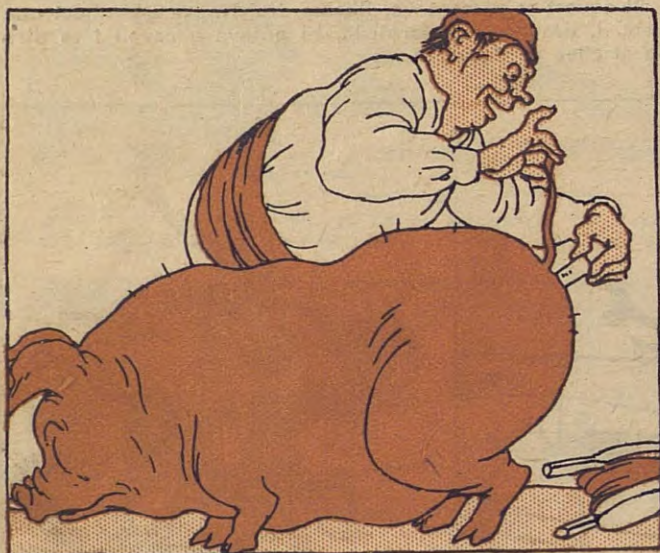
I arriba en el precís moment en que aquest deia: «Per què anaveu a cercar el metge? Que no ho veieu que és un «burro»?

—Ja en començo a estar cansat,
haig de buscar la manera
de que s'engreixi aviat.

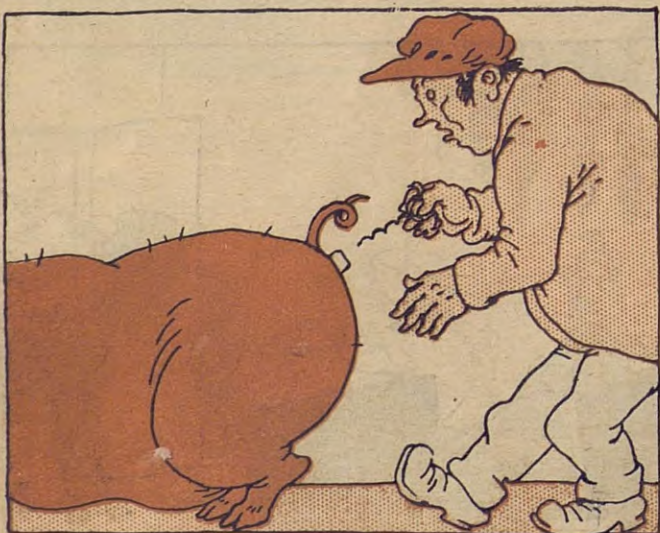
Amb una mica de vent,
en lloc de segó i garrofes,
s'engreixarà en un moment.

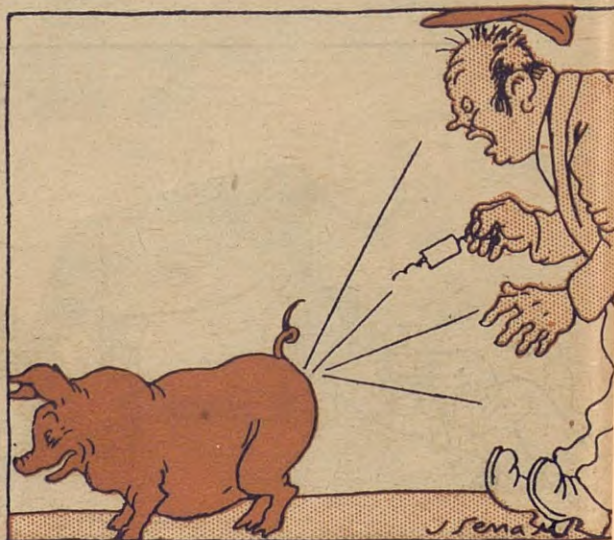
Ara l'hauré de tapar,
que si no el tapés amb cura
se'm podria desinflar.

—Li daré, perquè és vostè,
per tres unces.—Donses tingui.
—Molt bé, gràcies; passi-ho bé.

—Reina santa, que és estrany,
un tap a sota la cual
Això és de mal averany.

Pobre de mi, què ha passat;
que de pressa que s'aprima!
Devia estar embruixat!

2. - LES PERIPÈCIES D'EN MIRANIUS, per JIM-FIT i JUNCEDA

(Continuació).

En havent dit aquestes paraules, en Miranius es posà a córrer. En Parracot, veient que li fugia el més exierit dels seus dispesers, l'únic que li portava bons guanys, no s'hi conformà i sortí corrent per a perseguir-lo; solament que a conseqüència de la seva enorme corpulència es feia un xic difícil atrapar-lo. Però, molt més difícil se li va fer quan en anar a saltar un ample regueró, pel que s'escorrien les aigües brutes d'una tintoreria, el maldurat Parracot

va caure a dins, quedant en tan dolenta posició, que per més que feia i pernejava, no podia sortir-ne de cap manera. Tement morir allí, en punició dels seus pecats, es posà a cridar, amb totes les seves forces:—'Miranius! Miranius! No em deixis morir així, per l'amor de Déu!' En Miranius, que, en girar-se tot corrent havia pogut veure desaparèixer el seu

enorme perseguidor a dins del regueró d'aigües brutes, oí els seus planyis, i com que era xicot de bons sentiments li tingué compassió, i, sense pensar-s'hi gaire, veiem com ho faria per a treure aquella imitació de hipòpota d'allí dins. Ple de bona intenció, bé prou

li donava la ma i l'estirava amb totes les seves forces, però ca! Alló era com un sac de plom. Impossible!—Dispenseu, senyor Parracot, però pesau massa. Si haguessiu sigut un xic més lleugeret, de bona gana us hauria tret d'aquí per a continuar la cursa—li digué en Miranius.—Ai, Miranius, no em deixis—féu ell.—Està bé, no ploreu així, perquè sembleu un acordí desafinat! Us heu atipat massa a tots els àpats, mentre nosaltres la ballaven magra i ara pesau massa. Això és un càstig de Déu.—Si; ja ho veig, però salva'm!—responia ell humilment. Ple de compassió i de generositat, en Miranius corregué vers una fàbrica que es veia un tros enllà, i anà a demanar auxili, conseguint tornar amb quatre homes, uns ternalis i un trespeus dels que s'utilitzen per a descarregar maquinària. D'un tros lluny ja se'l sentia esbufegar al pobre home, qui creient que en Miranius l'havia abandonat, estava segur de morir allí, de mala mort. Compteu, doncs, la seva alegria quan sentí vora seu la veu simpàtica d'en Miranius, que deia: "Es aquest senyor d'aquí". Immediatament li varen passar unes cadenes al voltant del seu cos i per mitjà del tres

peus i dels ternalis varen hissar l'enorme còrpora d'en Parracot qui semblava un hipòpota, escorrent-se. Era un espectacle absolutament pictòric veure aquell home regalimant aigua bruta i mostrant una cara d'un color de Pel-roja que enamorava. Veient que els homes es mofaven de la cara que feia, en Parracot, per dissimular digué: "No em sap pas greu; com que ara és moda pintar-se...". Però tan aviat com els homes l'hagueren despenjat i es veié de peus a terra, l'home, volent ma-

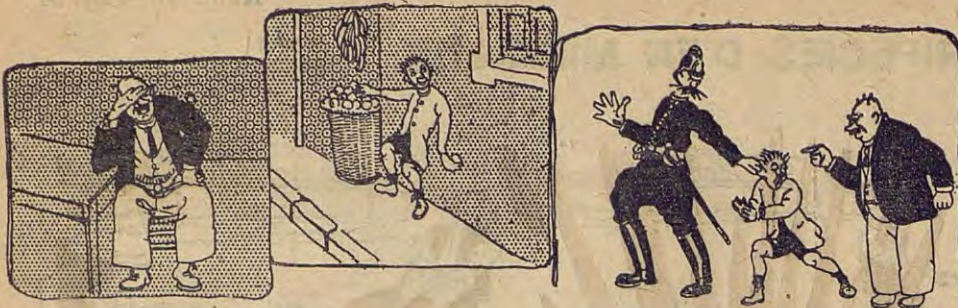
ja la duré a cal tintorer! féu en Miranius fent un salt a distància. "Es queestic molt agraït"—li digué en Parracot i no sé com pagar-te el favor que m'has fet; perquè tu m'has salvat la vida. Vols dos duros?"—"S'agraïrà l'obsequi"—digué en Miranius, allargant la mà. "Dons té... té gràcia la manera com m'han tingut de treure d'aquí—féu en Parracot, dis- treient-se completament de la seva ofrena. En Miranius veien-lo tan miserable es disposà a marxar. Però en Parracot li demanà agenollat que tornés amb ell que ja el tractaria bé. En Miranius no es deixa

pas convèncer.—"Si no vols venir amb mi, deixa'm venir amb tu"—féu a l'últim en Parracot, disposat a no separar-se d'ell, per a viure a costa seva, sense treballar.—"No, no puc venir, ni podeu venir, perquè me'n vaig molt lluny".—"On?"—"Allí... A Amèrica a recollir l'herència d'un parent meu".—"Si sempre havies dit que no tenies cap parent!—féu en Parracot.—Ho deia perquè anava d'incògnit.—Era un parent molt pròxim el que t'ha fet hereu?—Molt pròxim, no. No us dic que és a Amèrica que haig d'anar a cercar l'herència!—Vull dir si ereu molt parents?—Molt. El seu pare era fill de l'avi del mateix senyor.—I t'ha deixat molt diner?—Uii! Quatre milions de duros sense comptar la calderilla.—Doncs vinc amb tu—féu en Parracot entossudint-se en acompanyar-lo, de tal manera que en Miranius no tingué més remei que admetre'l en sa companyia.

(Continuarà).

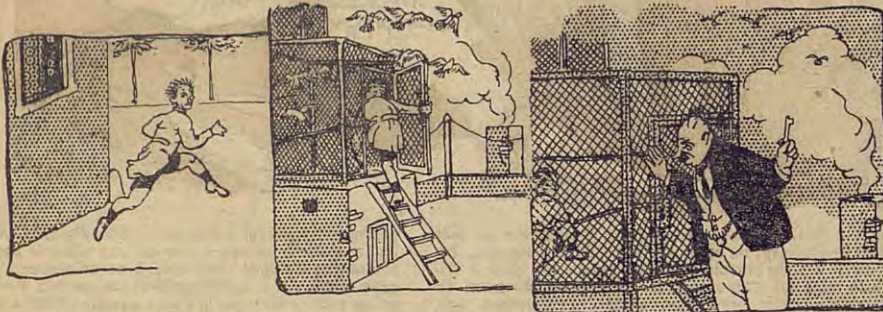

El senyor Joan Pelat
està molt preocupat.

Perquè el seu fill, o mal astre!
li ha resultat un pillastre.

Amb res s'esmena el ximplet
ni portant-lo al quarteret.

Un jorn fa una malifeta
furta bales d'escopeta.

I se'n puja al colomar
per poder-les amagar.

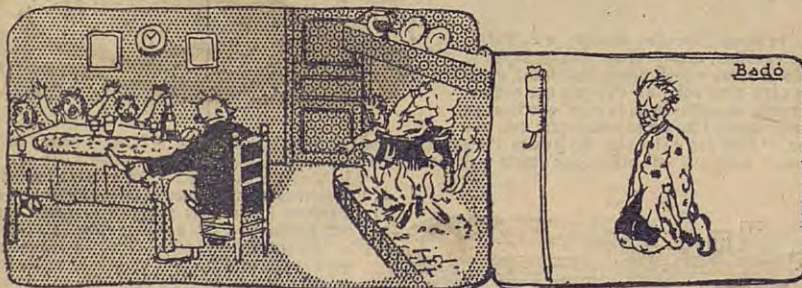
El pare diu: T'he garfit,
aquí passaràs la nit!

Era nit de festa gran,
revetlla de Sant Joan.

Les bales que furtà el nen
vé un coet i les encén.

Llavors l'explosió feia
que enfilés la xemeneia.

Mentre els altres fan tabola
ell cau dintre la perola.

Ja està, gràcies a un coet,
penedit en Joanet.

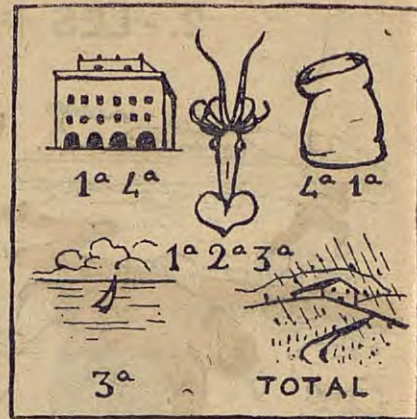
EN EL PECAT LA PENITENCIA

Renoil Quin saquet de duros,
n'hi ha per un bon dinar!

Remanoil I quant que pesen,
gairebé no els puc portar.

Pataplum, ensopegada,
quedant quasi mig baldat.

TRENCA CLOQUES

—Sembla mentida que senyors que
volen presumir tant no sàpigen ves-
tir-se.

—Dispensi, que jo ja en sé de ves-
tir-me. El que passa és que el pinta-
mones que m'ha dibuixat ha fet una
falta garrafal.

LOGOGRIF NUMÉRIC

1 2 3 4 5 6 7 8 9	Botiga.
3 8 5 6 7 2 1 5	Cognom català.
1 9 7 3 6 5 8	Color viu.
5 2 7 7 4 9	Nom de poble.
7 6 3 6 4	Nom de dona.
3 8 1 9	Mineral brillant.
5 6 3	Personatge bíblic.
9 3	Enginy de pesca.
8	Vocal.

A un pobre fuster vel

A l'auto d'un catedràtic

I l'aire surt com un foll

RONDALLA

(Continuació)

Yal ~~que~~ es fan va aral
 queu, el prin no que va
 p que O havia O dir que
 s que h ria es tl 1
 d' de f ro pel K D Ro-
 i h ria omple 1 d'
 d'aiga D l g rit, no que dria.
 D molt Tmps ja h es tl
 que els i les ja e sent
 plenes, Qe va tinar D Ro ab
 u s nera D i u s a
 molt en 3 bal da. Arriba i's
 pla a davant Dl que a qui
 mp . u s qu
 que a que Dl que, que

(Continuarà)

SOLUCIONS DE LA SETMANA PASSADA

A la xarada: Cafetera.

Al trenca-closques: El barret al revés.

Al ambidextre: Llop, poll.

Als rodolins incomplets:

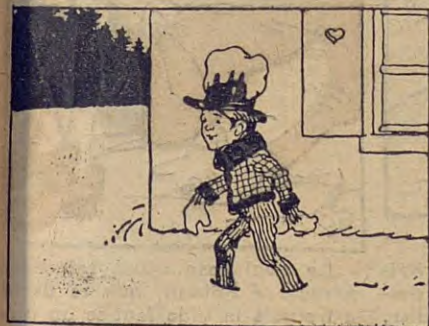
—Mare de Déu, com cau l'aigua, i jo no porto paraigual
 Ha pensat utilitzar, una corda de saltar.
 I va tan llesta Carlota, que no li toca una gota.

A la rondalla:

I quan va sentir que les campanes tocaven el va aixecar
 i li va caure una estrella al front. Vetaquí que un tros més
 avall troba el príncep que caçava. La veu tan formosa,
 amb aquella estrella al front, i s'hi va casar. Un cop ca-
 sats marxen al palau d'ell i li diu:—Mira, jo de dies sóc
 home i de nits sóc serp. Quan el riu baixará tèrbol a casa
 teva estaran malalts i quan baixará clar senyal que esta-
 ran bons. El riu va baixar tèrbol:—Ai, que estan malalts;
 hauria d'anar a veure'ls.—Ves, però mira no els ho diguis
 que de nit siga serpent. I ella que ho va dir.

SUBSCRIPCIÓ D'UN ANY

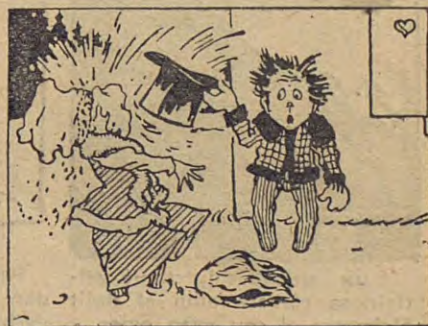
PATUFET solt	Barcelona	5'50 Ptes.
» amb fullató novel·la	»	7'50 »
» » i VIOLET	»	12'50 »
VIOLET solt	»	5'50 »
PATUFET solt	Fora	6 »
» amb fullató novel·la	»	8 »
» » i VIOLET	»	13 »
VIOLET solt	»	6 »

—I quin goig que jo dec fer
 amb aquest barret de copa.

Ara li faré un salut
 i la deixaré cofoia.

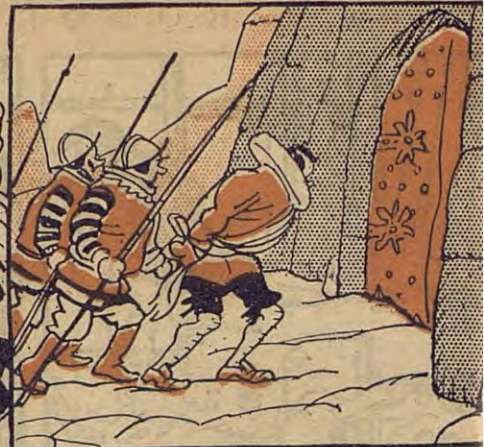
—Què fa, jove?
 —Es la neu.
 (Jo si que l'he feta bona!)

El pobre cavaller Roldan estava enamorat com una mona d'una dama principal.

Més el pare d'aquesta, home de gran poderiu i d'un gènit terrible, no es mostrava disposat a tolerar aquests amors.

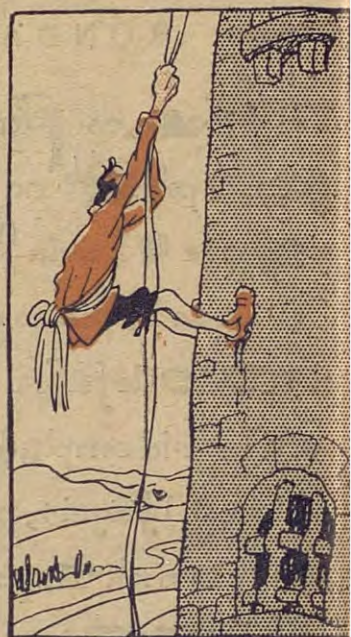
I un dia en que el galan badava pels encontorns del castell habitat per la dama, fou caçat pels soldats del comte...

...que el tancaren a la cambra més fosca de la torre més alta del castell, on ell començà a pensar la manera d'escapar-se.

Se li acudí al fi la solució salvadora de desfer-se la «golilla», que tenia més de tres mil metres de punta «valencienes»...

...prou forta i resistent per poder penjar-se de ella i baixar així al camp.

I un cop allí emprengué vertiginosa carrera amb el dalit d'abraçar el seu gran amor.

Però, oh sorpresa! Al veure la dama al cavaller Roldan sense «golilla» s'adonà d'aquell coll llarg i desgarnat que semblava de gallina, que tenia el cavaller, i el rebutjà amb desprecí.

La qual cosa causà tal desesperació a Roldan, que es decidí a treure's la vida fent-se un nu no a la cua, sinó a l'esca del pat de la seva dissort.